

Čís. 13618.

Je-li původním exekučním titulem směnečný platební příkaz proti osobnímu dlužníku, nikoliv proti povinnému, který je jen hypotekárním dlužníkem a proti němuž se vede jen v této jeho vlastnosti exekuce podle § 88 posl. odst. ex. ř., může pro útraty, přisouzené vymáhajícimu věřiteli v této exekuci, býti vedena exekuce jen na nemovitost, která pro něho jest zastavena, nikoliv na ostatní jmění dlužníka.

(Rozh. ze dne 8. června 1934, R I 570/34.)

Vymáhající věřitelka vedla na základě směnečného platebního příkazu exekuci proti hypotekárním dlužníkům. Jejím návrhu, by byla proti těmto dlužníkům (bez omezení na hypoteku) povolena exekuce k vydobytí útrat, přisouzených vymáhající věřitelce v exekučním řízení, soud první stolice vyhověl, rekursní soud exekuční návrh zamítl. D ů v o d y: Vymáhanou pohledávkou jsou útraty, přisouzené vymáhající straně v exekuční věci o vnucené správě nemovitosti proti dlužníkům podle § 88 poslední odstavec ex. ř. na základě exekučně vloženého práva zástavního pro vykonatelnou pohledávku. Pro útraty jakožto příslušenství této vykonatelné pohledávky může proto býti vedena exekuce jen na nemovitost, která pro ni jest zastavena, nikoliv však na ostatní jmění dlužníků, poněvadž nejsou osobními dlužníky vymáhající strany. Dlužníci ručí jako knihovní nabyvatelé nemovitosti jen touto nemovitostí, na níž bylo před jejím nabytím položeno zástavní právo pro vykonatelnou pohledávku vymáhající strany.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

V rozhodnutí čís. 3940 sb. n. s., k němuž dovolací rekurentka poukazuje, bylo sice dovedeno, že usnesení v exekučním řízení, jimiž byly určeny útraty exekučního řízení, jsou exekučními tituly ve smyslu § 1 ex. ř., třebaže v nich nebylo dlužníku nařízeno zaplatiti je vymáhajícímu věřiteli do určité lhůty pod důhonem práva. V důvodech bylo však poukázáno k tomu, že vykonatelnost takových usnesení nelze dovésti přímo z nich, nýbrž z exekučních titulů, na jejich základě bylo zavedeno exekuční řízení, v němž usnesení o útratách bylo vydáno. Protože v souzeném případě byl původním exekučním titulem směnečný platební příkaz ze dne 2. prosince 1932 proti osobnímu dlužníku, nikoli proti povinným, kteří jsou jen hypotekárními dlužníky, a protože se proti nim v této jejich vlastnosti vede exekuce podle § 88 ex. ř., tedy s omezením na hypoteku, nelze říci, že tu jest proti nim ve smyslu citovaného rozhodnutí exekuční titul, jenž by jim osobně ukládal povinnost k zaplacení pohledávky s příslušenstvím, tedy i s útratami, s možností exekuce také na jiné jejich jmění, a není tedy mezi rozhodnutím čís. 3940 a právním názorem rekursního soudu zásadního rozporu. Dovolací rekurentka byla si toho vědoma, neboť poukazuje k tomu, že prý v exekuční žádosti o povolení vnucené správy výslovně žádala přisouzení útrat proti nynějším vlast-

níkům jako osobním dlužníkům. Sama připouští, že této doložky v usnesení není. Bylo na ní, by návrhem podle § 523 c. ř. s. (§ 78 ex. ř.) požádala včas o doplnění onoho usnesení, což se nestalo. Nelze tedy k tomu přihlížeti při vyřízení dovolacího rekursu. Jinak souhlasí dovolací soud s právním názorem rekursního soudu, vybudovaným na rozhodnutí býv. nejv. soudu ze dne 18. května 1905, čís. 7893, uveřejněným pod čís. 3066 N. F., aniž lze přihlížeti k hospodářským úvahám dovolací rekurentky o tom, mohl-li by hypotekární věřitel vůbec kdy s úspěchem vésti exekuci na hypoteku bez nebezpečí, že v exekuci té nedosáhne úhrady pro útraty exekuční.

Čís. 13619.

Projednáno-li pro změnu v soudcově osobě před novým soudcem znovu, mají pro jednání před ním platnost nejen dosavadní prohlášení stran v dřívějším jednání, nýbrž jest tomu tak i v příčině opomenutého prohlášení v dosavadním řízení, tudíž i potud, pokud nebyla vznesena námitka proti změně žalobního důvodu.

(Rozh. ze dne 8. června 1934, R I 576/34.)

Žalobní nárok proti firmě S. o zaplacení 5.800 Kč opíral žalobce původně o to, že pohledávka vznikla z prodeje masného zboží Janu N-ovi, jehož závod žalovaný převzal, a pohledávku podle § 1409 obč. zák. je povinen zaplatiti. Při ústním jednání ze dne 4. května 1933 přednesl žalobce nově, že svého času dostal za dodané zboží zaplacení prostřednictvím Dobytčí a masné pokladny, že se však této pokladně zaručil do výše své tehdejší pohledávky za svého kupitele Jana N-a, že tento své platební povinnosti proti pokladně nedostál a žalobce proto musil za něho pokladně zaplatiti 5.618 Kč, načež mu pokladna svůj nárok proti N-ovi postoupila. Žalovaná se neohradila proti tomuto novému přednesu při ústním jednání ze dne 4. května 1933, nýbrž teprve při ústním jednání ze dne 12. prosince 1933, jež bylo konáno před novým soudcem. Soud první stolice nepřipustil změnu žaloby, rekursní soud ji připustil. Důvody: Ježto se žalovaná proti novému přednesu, tvořícímu změnu původní žaloby, neohradila a o něm dále projednávala, jest ve smyslu § 235 c. ř. s. pokládati její svolení ke změně a soud první stolice nebyl proto při ústním jednání dne 12. prosince 1933 oprávněn k jejímu opožděnému ohrazení se vzítí zřetel a odůvodňovati své usnesení stížením a průtahem jednání.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Rekursní soud posoudil věc po právní stránce správně, uznáv, že soud první stolice neměl již přihlížeti k ohrazení žalované, stavšímu se teprve při ústním jednání dne 12. prosince 1933, třebaže se konalo před novým soudcem. Podle druhého odstavce § 412 a § 431 c. ř. s. se v takovém případě provádí nové jednání s použitím žaloby, důkazů ke spi-